

„Bhagavad-gītos“ dvasia

Indijoje, šventoje Šri Ranga-kšetra vietovėje, atsidavęs brahmanas kasdien lankydavosi Viešpaties Višnu šventykloje ir atmintinai deklamuodavo visą „Bhagavad-gītą“. Deja, ne visus sanskrito žodžius jis galėjo ištartti teisingai, todėl šventykloje besisukiojantys mokslinčiai nepraleisdavo progos iš jo pasišaipyti. Tačiau brahmanui, panirusiam į nuoširdų „Bhagavad-gītos“ skaitymą ir apimtam per kraštus besiliejančios dvasinės palaimos, žmonių apkalbos nė trupučio nerūpėjo.

Viešpats Čaitanja, keliaudamas po Pietų Indiją, sutiko šį brahmaną ir paklausė: „Iš kur tavyje tiek meilės ekstazės? Kuri „Bhagavad-gītos“ dalis suteikia tau šią transcendentinę palaimą?“

Brahmanas atsakė: „Mano Viešpatie, aš nesu labai mokytas, todėl nesuprantu sanskrito žodžių.“

Tada Viešpats Čaitanja paklausė, kodėl šis verkia deklamuodamas sanskrito posmus. Ir brahmanas atsakė: „Kiekvieną kartą, kai sėdu deklamuoti Gītą, mano širdyje apsieiškia Viešpats Krišna kaip Partha-sarathi (Ardžiunos vežimo važnyčiuotojas). Kai galvoju, kad Viešpats šioje formoje tarnauja Savo atsidavusiajam, negaliu sulaukyti ašarų.“

Išgirdęs šiuos žodžius Viešpats apkabino brahmaną ir pasakė, jog šis pasiekė Gītos deklamavimo tobulumą.